

Књига пророка Данила — број тридесет седам

Обнављање изворних истина: откривање сна Вилијама Милера и пророчког препорода у последњим данима

Jeff Pippenger
2024-01-01

Сан Вилијама Милера уврштен је у књигу Рани списи, те је стога подложен истој пророчној анализи и примени коју је потребно да изврши ученик који настоји да право управља речју истине. Током година Future for America је много пута излагала тај сан, али га овде стављамо у проучавање „умножења знања“, које је било отворено у „време свршетка“ 1798. године. Сан се бави историјом поруке која је представљала знање што је било умножено. Он приказује везу између покрета прве и треће анђеоске поруке.

San Vilijema Milera poistovećuje njegovo delo, a njegovo delo bilo je predstavljeno delom Mojsija na početku drevnog Izraela. Ispunjenje Milerovog sna u poslednjim danima bilo je predstavljeno delom Hrista u poslednjim danima drevnog Izraela. Delo koje je Hristos izvršio na kraju drevnog Izraela predstavljalo je delo koje Hristos izvršava u poslednjim danima duhovnog Izraela. U Milerovom snu delo izvršeno u poslednjim danima predstavljeno je kao delo koje obavlja „Čovek sa četkom za prljavštinu“. Od suštinske je važnosti prepoznati Milerov san kao predskazanje ispunjenja Ponoćnog pokliča u poslednjim danima. Takođe je od suštinske važnosti prepoznati da je Hristovo delo za drevni Izrael u njihovim poslednjim danima predstavljalo delo „Čoveka sa četkom za prljavštinu“ u Milerovom snu.

Један важан елемент Христовог дела јесте то што Он не само да је открио закопане истине из Мојсијевог времена, него је Христос истовремено и узвисио те изворне истине. Чинећи то, поставио је пример да ће, када Божји народ у последњим данима испуни Милеров сан, истине утврђене кроз Милерово дело бити проширене изван њиховог првобитног разумевања.

„У време Спаситељево, Јевреји су тако затрпали драгоцене драгуље истине смећем предања и бајки, да је било немогуће разликовати истинито од лажног. Спаситељ је дошао да уклони смеће сујеверја и дуго негованих заблуда, и да драгуље Божје речи постави у оквир истине. Шта би Спаситељ учинио кад би сада дошао к нама као што је дошао Јеврејима? Морао би да обави слично дело, уклањајући смеће предања и обреда. Јевреји су били веома узнемирени када је Он вршио то дело. Они су изгубили из вида изворну Божју истину, али ју је Христос поново изнео пред њихов поглед. Наш је задатак да ослободимо драгоцене Божје истине од сујеверја и заблуде. Какво нам је дело поверено у јеванђељу!“ Review and Herald, June 4, 1889.

Данас човек са четком за прашину (Христос) извршава „слично дело у уклањању рушевина предања и обреда“ какво је Лав из племена Јудина (Христос) извршио у време Јевреја. У

Милеровом сну, драгоцени драгуљи истине, који су били савршено поређани у ковчежићу Божје речи, постали су прекривени рушевинама и кривотвореним драгуљима. Ти драгуљи требало је да буду изнесени из рушевина и враћени натраг у већи ковчежић Божје Речи током раздобља Поноћног поклича последњих дана, јер је Милер, када је погледао обновљене драгуље у већем ковчежићу, „узвикнуо од саме радости, и тај узвик ме је пробудио“. Милеров сан догодио се 1847. године, три године после Поноћног поклича првог анђела, те је његово буђење у сну Поноћни поклич последњих дана. Тај Поноћни поклич објављују два сведока која је убила звер што излази из бездана, и која су лежала мртва на улици три и по дана, док нису била састављена заједно и затим оживљена у долини мртвих сувих костију, а потом подигнута као застава. Милеров сан испуњава се на тој улици, и у истој долини коју он поистовећује као „своју собу“.

У историји милерита, Господ је употребио Милера да успостави изворне истине адвентизма, али је његов сан показао да ће с временом те истине бити затрпане. Ова појава уклањања отпада традиције и обичаја јесте оно што је Христос извршио на крају старог Израиља, и тиме је предочио коначно испуњење сна Вилијама Милера.

Јевреји су изгубили из вида „изворну Божју истину, али ју је Христос поново изнео пред очи“, и поистоветио Своје дело са „нашим делом“. Наше дело је „да ослободимо драгоцене Божје истине од сујеверја и заблуде“. Сан Вилијама Милера указује на откривање, изношење и одбацивање, као и на обнову изворних истина. Да би извршио дело обнове, Христос је истину поставио у „оквир истине“. „Оквир истине“ за Вилијама Милера било је његово разумевање двеју пустошећих сила — паганства и папства. У последњим данима „оквир истине“ јесу три пустошеће силе: аждаја, звер и лажни пророк.

„Када је Христос дошао на свет да пружи пример истинске религије и да узвиси начела која треба да управљају срцима и поступцима људи, лаж је била тако дубоко пустила корен међу онима који су имали тако велику светлост, да више нису разумевали светлост и нису били склони да се одрекну предања ради истине. Одбацили су небеског Учитеља, разапели Господа славе, да би задржали своје обичаје и своје измишљотине. Тај исти дух показује се у свету и данас. Људи нерадо истражују истину, да не би њихова предања била нарушена и да не би био уведен нов поредак ствари. У човечанству постоји стална подложност заблуди, и људи су по природи склони да веома уздижу људске идеје и знање, док се божанско и вечно не распознаје нити цени.“
Counsels on Sabbath School Work, 47.

Када би Христос данас дошао на свет, нашао би „потпуно исти дух“ уздизања људских идеја и знања, који је предање поставио на место истине. У Милеровом сну, у последњим данима, Христос долази као човек са четком за прашину да изврши то истоветно дело. Када Његово дело као човека са четком за прашину буде довршено, првобитни драгуљи ће засијати десет пута јаче од сунца, као два сведока, представљена Милером, који се буде на повик силнога вапаја.

Оквир истине дат Милеру био је пророчки образац две силе пустошења, а оквир истине дат организацији Future for America јесте пророчки образац три силе пустошења. „Кључ“ који је

био причвршћен за ковчежић био је посебан методолошки приступ који је био отпечаћен и дат Милеру, а потом и организацији Future for America.

„Кључ знања у Христово доба био је одузет од оних који су га морали држати да њиме откључају ризницу мудрости у старозаветним Писмима. Рабини и учитељи су готово затворили царство небеско сиромашнима и невољнима, и оставили их да пропадну. У Својим беседама Христос им није износио многе ствари одједном, да не би збунио њихове умове. Сваку тачку чинио је јасном и разговетном. Није презирао понављање старих и познатих истина у пророштвима ако би оне служиле Његовој намери да усади одређене мисли.“

„Христос је био творац свих древних драгуља истине. Деловањем непријатеља ове истине биле су померене са свога места. Биле су одвојене од свог правог положаја и стављене у оквир заблуде. Христово дело било је да поново уреди и утврди те драгоцене драгуље у оквиру истине. Начела истине, која је Он сам дао да благослове свет, посредством Сотониног деловања била су затрпана и наизглед су ишчезла. Христос их је избавио из рушевина заблуде, дао им нову, животворну снагу и заповедио им да сијају као драгоцени бисери и да стоје чврсто довека.“

„Сам Христос могао је да употреби било коју од ових старих истина, а да не позајми ни најмању честицу, јер их је све Он зачео. Он их је утискивао у умове и мисли сваког нараштаја, и када је дошао на наш свет, преуредио је и оживео истине које су постале мртве, чинећи их снажнијима за добробит будућих нараштаја. Исус Христос је био Тај који је имао силу да избави истине из рушевина и да их поново преда свету са више него њиховом првобитном свежином и силом.” Manuscript Releases, volume 13, 240, 241.

Занимљиво је запазити у последњем одломку да је кључ који је Христос употребио на крају древног Израиља био да отвори Стари завет. Кључ Милерове методологије отворио је ковчежић Старог и Новог завета, али је у последњим данима, на завршетку његовог сна, ковчежић већи. Кључ методологије у последњим данима отвара не само Стари и Нови завет, него и Дух пророштва. Скидање печата са Откривења Исуса Христа, непосредно пре завршетка времена милости, извршава Лав из племена Јудина, који је у Милеровом сну представљен као човек са четком за прашину. Сестра Вајт указује да се дело човека са четком за прашину одвија непосредно пре завршетка времена милости.

„Господ ми је 26. јануара дао виђење, које ћу изнети. Видела сам да су неки од Божјег народа били отупели и успавани; и да су били тек напола пробужени, те нису схватили време у коме сада живимо; и да је ушао ‘човек’ са ‘четком за прашину’, и да су неки били у опасности да буду пометени. Молила сам Исуса да их спасе, да их поштеди још мало дуже и да им допусти да увиде своју страшну опасност, како би се припремили пре него што заувек буде прекасно. Анђео је рекао: ‘Пропаст долази као силан вихор.’ Молила сам анђела да се смиљује и да спасе оне који су волели овај свет, и били привезани за своја имања, и нису били вољни да се од њих одвоје и да их жртвују како би убрзали гласнике на њиховом путу да нахране гладне овце, које су пропадале услед недостатка духовне хране.“

„Док сам посматрала јадне душе како умиру због недостатка садашње истине, а неки који су исповедали да верују истини пуштали су их да умру, ускраћујући неопходна средства за напредовање Божјег дела, тај приказ беше сувише болан, и молила сам анђела да га уклони од мене. Видела сам да, када је дело Божје захтевало део њиховог имања, попут младића који је дошао к Исусу, [Матеј 19:16–22.] одлазили су жалосни; и да ће ускоро преплављујућа казна прећи и однети сву њихову имовину, а тада ће бити прекасно да жртвују земаљска добра и згрну благо на небу.” Review and Herald, 1. април 1850.

„Преплављујућа бич“ је симбол ускоро долазећег закона о недељи, а дело човека са четком за прашину у Милеровом сну одвија се непосредно пре него што се време милости затвори. Када Он очисти собу, тада драгуље поново баца у већи ковчежић, и они потом сијају десет пута јаче од сунца. Данило и тројица достојника нађени су десет пута бољи од осталих.

A na kraju dana za koje je car rekao da ih treba dovesti, poglavar dvorana uведе ih pred Navuhodonosora. I car razgovarаше s njima; i међу свима njima ne нађе se nijedan kao Danilo, Ananija, Misailo i Azarija; stoga stajahu pred carem. I u свим stvarima mudrosti i razumevanja o kojima ih je car ispitivao, нађе ih deset puta бољима od свих враћара i zvezdočataca koji behu po svemu njegovom carstvu. Danilo 1:18–20.

„крај дана“ је за Данила представљао пресудни испит на коме је Навуходоносор изрекао суд, а тај испит предочава закон о недељи у последњим данима. Изворне и темељне истине засијаће, када буду обновљене у последњим данима, десет пута јаче него онда када су први пут биле препознате. Истине, као и мудри који те истине разумеју у последњим данима, засијаће десет пута јаче за време позне кише, која је понављање Поноћног поклича.

„Сувише удаљујете Господњи долазак. Видела сам да је позни дажд долазио [изненада као] поноћни поклич, и са десет пута већом силом.“ Spalding and Magan, 5.

Obnova izvornih istina ostvaruje se primenom metodologije poznog dažda „red po red“. Kada su jednom obnovljene, izvorne istine sijaju „deset puta“ jače nego što su sijale kada ih je Miler prvi put ugledao. Mudri, koji upotrebljavaju ključ metodologije da obnove izvorne istine, stiču iskustvo koje je „deset puta“ bolje od iskustva onih koji se hrane metodologijom Vavilona. Oni koje odnosi човек sa prljavom четком jesu oni koji su se vezali za predanja i običaje koji su prekrili izvornu istinu, te bivaju очишћени zajedno sa zabludama predanja i običaja za koje su se vezali.

Лажна доктрина је идол.

„Одбацујући истину, људи одбацују њеног Аутора. Газећи закон Божји, они поричу ауторитет Законодавца. Исто је тако лако начинити идола од лажних учења и теорија као и обликовати идола од дрвета или камена.“ The Great Controversy, 584.

Објава над Јефремом, која је означила завршетак времена милости за Јефрема, наглашава истину онога што човек са четком за прашину постиже када почисти под.

Јефрем се здружио с идолима; остави га. Осија 4:17.

Ви сте оно што једете, као што показују Данило и тројица достојних. Забринутост сестре Вајт за оне који су били „тупи и успавани“ односила се на њихову неприпремљеност и на њихов недостатак расуђивања о важности „садашње истине“. Њена забринутост била је израз Христове бриге за ситничаве Јевреје његовог доба, који су потпуно изгубили из вида изворне истине. Милеров сан указује на крај савременог духовног Израиља, који је био предзнаменован древним дословним Израиљем.

„Књижевници и фарисеји су тврдили да тумаче Писма, али су их тумачили у складу са сопственим идејама и предањима. Њихови обичаји и начела постајали су све строжи и захтевнији. У свом духовном смислу, света Реч је за народ постала као запечаћена књига, затворена за њихово разумевање.“ Signs of the Times, May 17, 1905.

Поступна тама спустила се на лаодикијски адвентизам још од 1863. године, и Библија и Дух пророштва постали су им као књига која је запечаћена. Непосредно пре него што се време милости затвори, Откривење Исуса Христа бива распечаћено, и оно производи процес испитивања у три корака, који се завршава тиме да они који одбијају да се одрекну својих идола обичаја и предања бивају одувани пред ускоро надлазећим законом о недељи.

„Имамо бесконачног Искупителја, и како су драгоцени драгуљи истине који о томе сведоче у Божјој Речи. Али ти драгоцени бисери били су затрпани под гомилом отпада, предања и јереси, које је сам Сатана изнедрио. Његове смицалице делују неком необичном силом на људске умове да помраче вредност Христа у очима оних који верују у Њега. Непријатељ Бога и човека бацио је чини на оне који тврде да су Христови следбеници, тако да се за многе може рећи: Не познају време свога похода.“ Review and Herald, August 16, 1898.

Милеров сан илуструје историју успостављања „изворних истина“, њиховог потоњег одбацивања, а затим и њихове коначне обнове. Непосредно пре завршетка времена милости у тај приказ ступа „Човек са четком за прашину“ и поново успоставља изворне истине, чинећи их „десет пута“ сјајнијима. То се одиграва у току историје Поноћног поклича, који претходи Гласном покличу трећег анђела у време недељног закона. Поноћни поклич буди и раздваја девице пре недељног закона, као што је и Поноћни поклич претходио отпочињању истражног суда у милеритској историји. Када се драгуљи врате у већу, обновљену кутију, прекасно је, јер се тај догађај збива „после“ него што је под пометен до чиста.

„Прашина и отпад заблуде затрпали су драгоцене бисере истине, али Господњи радници могу открити та блага, тако да ће их хиљаде посматрати са усхићењем и страхопоштовањем. Анђели Божји биће уз понизног радника, дарујући благодат и божанско просветљење, и хиљаде ће бити наведене да се моле с Давидом: ‘Отвори очи моје да бих гледао чудеса закона твога.’ Истине које су вековима биле невидљиве и занемариване, засијаће с просветљених страница Божје свете речи. Цркве уопште које су чуле, одбиле и погазиле истину, чиниће још безбожније; али ‘разумни’, они који су поштени, разумеће. Књига је отворена, и речи Божје допиру до срца оних који желе да познају Његову вољу. При силном покличу анђела с неба који се придружује трећем анђелу, хиљаде ће се пробудити из обамрлости која је вековима држала свет, и видеће

лепоту и вредност истине.” Review and Herald, December 15, 1885.

„Хиљаде“ које се тада буде представљају друго Божје стадо које је још увек у Вавилону, јер „гласан поклич“ почиње у време недељног закона. Дело „Човека са четком за прашину“ је у току још од 11. септембра 2001. године, а још више од јула 2023. године.

„Апостол каже: ‘Све је Писмо од Бога надахнуто и корисно за учење, за карање, за поправљање, за поучавање у праведности: да човек Божји буде савршен, потпуно спреман за свако добро дело.’ Библија је сама себи тумач. Један одломак показује се као кључ који ће откључати друге одломке, и на тај начин светлост ће бити бачена на скривено значење речи. Упоредивањем различитих текстова који се баве истим предметом, сагледавањем њиховог значаја са свих страна, право значење Светога писма биће учињено очигледним.

„Многи мисле да морају да се служе коментарима Светог писма да би разумели значење Божје речи, и ми не бисмо заузели став да коментаре не треба проучавати; али биће потребно много расуђивања да би се Божја истина разабрала испод гомиле људских речи. Како је мало učinila црква, као тело које исповеда да верује Библији, да сабере расуте драгуље Божје речи у један савршени ланец истине! Драгуљи истине не леже на површини, као што многи претпостављају. Врховни ум у saveзу зла не престано ради да истину задржи ван видокруга, а да у punoj мери истакне мишљења великих људи. Непријатељ чини све што је у његовој моћи да помрачи небеску светлост путем образовних процеса; јер он не намерава да људи чују глас Господњи који говори: ‘Ово је пут, идите њиме.’“

„Драгуљи истине леже расути по polju otkrivenja; али су били затрпани под људским преданијима, под изрекама и заповестима људи, а мудрост с неба била је практично занемарена; јер је sotona uspeo да наведе свет да верује како су речи и dostignuća људи од велике важности. Господ Бог, Творач светова, по бесkonačnoj цени dao је jevanđelje свету. Posredstvom ovog božanskog sredstva otvoreni су radosni, osvežavajući izvori небеске utehe и trajne utjehe за one који će doći на извор живота. Još увек postoje žile истине које тек треба otkritи; али duhovne ствари duhovno се razumeју. Umови zamagljenи zлом не могу cenити вредност истине onakве kakва је у Isusu.“ Review and Herald, December 1, 1891.

Христово дело, како је у Милеровом сну представљено човеком са четком за прашину, двоструко је. Оно је да уклони заблуду и да обнови изворне истине. Уклањање заблуде такође је двоструко, јер када се заблуда помете кроз прозор, заблуда са собом односи и оне који изаберу да остану привржени заблудама. Дело раздвајања које извршава човек са четком за прашину такође разматра и Јеремија, и његово сведочанство сагласно је са сведочанством сестре Вајт када је изјавила да „радници Господњи могу otkрити ова блага, тако да ће хиљаде гледати на њих с usхићењем и страхопоштовањем.“

Зато овако говори Господ: Ако се вратиш, тада ћу те опет довести, и стајаћеш преда мнош; и ако одвојиш драгоцену од безвреднога, бићеш као уста моја; нека се они врате к теби, али се ти не враћај к њима. Јеремија 15:19.

Контекст одломка у Јеремији обраћа се онима који су искусили прво разочарање од 18. јула 2020. Није само човек са четком за прашину тај који одваја драгоценост од ништавног, него је то и дело оних које представља Јеремија, а који су приказани као они који доносе одлуку хоће ли се вратити Господу или се неће вратити. Очигледно је да они нису били са Господом, јер да су ходили с Њим, не би било разлога да Му се врате. Када се врате и стану пред Господа, и потом постану Његова уста, они ће извршити дело одвајања драгоценог од ништавног. Дело „Човека са четком за прашину“ захтева учешће мудрих. Дело „Човека са четком за прашину“ у Милеровом сну такође је приказано када Христос прочишћава своје гумно кроз процес рафинисања.

„Колико ће тачно ускоро овај процес прочишћавања отпочети, не могу рећи, али неће бити дуго одлаган. Онај коме је вејачица у руци очистиће Свој храм од његове моралне нечистоте. Он ће темељно очистити Своје гумно.“ Testimonies to Ministers, 372, 373.

Последњи „процес пречишћавања“ започео је у јулу 2023. године, и то је процес пречишћавања из трећег поглавља Малахије.

„Малахија 3:1–4 цитиран.“

„Међу Божјим народом одвија се процес пречишћавања и очишћења, и Господ над војскама ставио је своју руку на ово дело. Овај процес је за душу крајње мучан, али је неопходан да би се нечистота уклонила. Кушње су неопходне да бисмо били приведени близу своме небеском Оцу, у покорности Његовој вољи, како бисмо принели Господу принос у праведности. Божје дело пречишћавања и очишћења душе мора да се настави све док Његове слуге не буду тако понижене, тако мртве себи, да, када буду позване у активну службу, имају око усмерено једино на славу Божју.“ Review and Herald, April 10, 1894.

Милеров други сан поистовећује обнову првобитних истина и истовремену обнову народа који је био расејан. Навуходносоров други сан поистовећује обнову његовог царства. Милеров сан говори о закопавању првобитних истина у оквирима тога да су те истине „расејане“. Реч „расејане“ представља симбол „седам времена“. Навуходносоров сан говори о „расејавању“ током „седам времена“. Навуходносоров је постављен у време краја 1798. године и тамо представља обраћеног човека. Милер је симбол „мудрих“ 1798. године.

Наставићемо Милеров сан у следећем чланку.

„Када смо позвани да се разликујемо од других, или када други изразе своје неслагање с нашим мишљењем, треба да показујемо хришћански дух и да стално истичемо ову чињеницу: да можемо себи допустити да будемо тихи и правични; јер истина може издржати испитивање. Што се више проучава, то ће се више њена светлост показивати. Господ негодује на све што одише грубошћу и строгошћу, и упућује свој укор онима који исказују презир и прекор према онима који се с њима разликују у мишљењу, приказујући их у што је могуће горем светлу. Цело Небо гледа на оне који тако поступају онако како је Небо гледало на фарисеје, и проглашава их незналицама и у погледу Писма и силе Божје. Непријатељи истине не могу истину учинити заблудом.

Они могу газити истину и мислити да је, зато што су је оборили и затрпали отпадом, она савладана; али Бог ће покренути неке од својих верних да учине оно што је Христос чинио када је био на земљи,—да рашчисте отпад и врате истину на њој примерено место у оквиру истине.

„У друштвима у којима је истина предмет расправе, биће оних који ће се противити свему што нису прихватили као истину; и док ласкају себи да се боре само против заблуде, потребно је да слушају непристрасним ушима, како би разумели шта је истина, и не би погрешно представљали нити погрешно тумачили оно што је изговорено. Пред собом имају пример људи из свих векова који су се борили против истине и који су, чинећи то, одбацили савет Божји на своју сопствену штету. Тешка ће бити одговорност која ће почивати на људима који су имали велику светлост и велике прилике, а ипак нису пропустили да буду у потпуности на Господњој страни. Када би се усудили да буду у потпуности на Господњој страни, били би сачувани у непорочности, чак и онда када би били позвани да стоје сами. Он би им омогућио да стоје храбро, у чистоти и правичности, борећи се за неискварена начела праведности. Он би их подржао у борби за право зато што је право, чак и када би правда пала на улици и честитост не би могла да уђе. Они би разумели шта је чисто и неокаљано, и у складу са Христовим животом, и не би одступили од најчистијих начела хришћанства ни духом, ни речју, ни делом, чак и када би стајали насупрот не само незнању, него и онима који су образовани и искусни, и који су употребљавали оружје софистике да их ућуткају. Кроз сву ту борбу заблуде против истине, били би сачувани и оспособљени да држе такав пут да им њихови непријатељи не би могли противречити нити им се одупрети. Стајали би као стена за начело, одбијајући да праве компромис са било којим човеком, а ипак чувајући дух који би одликовао сваког хришћанина.“

„Онај ко је Христов следбеник разликоваће свето од обичног и држаће се истинског доказа човековог карактера и дела, јер је Христос рекао: ‘По родовима њиховим познаћете их.’ Хришћанин ће ићи напред усред сваковрсног противљења. Презираће ласкање, јер је оно рођено од сотоне. Гнушаће се оптуживања, јер је оно оружје злога. Неће неговати завист нити се препуштати самоуздизању, јер су то особине противника Бога и човека. Неће се наћи као уходе; јер је сотона употребио презрене Јевреје у вршењу овога дела против Исуса. Неће ићи за својом браћом са бујицом питања, као што су Јевреји ишли за Христом с намером да га заплету у његовим речима и наведу га да говори о многим стварима, како би га могли учинити кривим за једну реч.“ Home Missionary, September 1, 1894.